

Formanden: Den 2den Landsthingsmand for 2den Kreds har Ordet.

Kirk: Jeg vil udtale min Beflagelse over Naaden, hvorpaa den høitærede Landsthingsmand, der sidder ligeover for mig (Vardenfleth) optog mine Øtringer, thi han røbede, skøndt han er Medlem af Commissionen, en saadan Uvidenhed om de særegne Forhold og den Naade, hvorpaa Handel og Skibsfart skulde frigives paa Island, at jeg virkelig beflager, at der er nedsat en Commission af den Besskaffenhed. Der er talt om Told, men Islænderne og Færingerne kjende ikke Told uden af Navn. Det er Noget, som enhver erfaren, handelskyndig og dygtig Mand erkjender, at der kan ikke være Tale om Told, thi de kjende den ikke uden af Navn, de have kun et gammelt Sagn om, at den eksisterer. Men Regjeringen kunde, før den løste de Baand, der hvilede paa Den, have sørget for i rette Tid at undersøge, hvilken Besskaffenhedsmaade der vilde være den rette. Regjeringen burde have sørget for, at Differentialafgifterne, som endnu ere tilstede med Hensyn til Farten paa Frankrig, Spanien og andre Steder, idet der er lagt Baand paa vore Skibe i Forhold til andre, vare blevne udjevne. Regjeringen burde have underhandlet idetmindste med Spanien, hvor vi jo have et gammelt Tilgodehavende, som vi jo maaskee for en Deel kunde have qvitteret, for derfor at kunne komme til at nyde den Ret for vore Islandske og Færingiske Skibe, at de kunne blive stillede lige i Rettigheder med de Spaniske. Det skulde man have virket til, men ikke nedsat Commissioner, der virkelig blot tjene til, hvad jeg tidligere har sagt, at forøge det lille Bogmandslæs, vi have af Acter og Documenter. Det nytter til Intet, det tjener kun til at forhale Sagen, og jeg tillader mig paa det Besskemteste at erklære, at hvis denne Commission ikke i Løbet af saa Dage, under Forudsætning af at vi blive sammen een Maaned til, kommer frem med sin Betænkning, med Hensyn til hvilken vi da maaskee atter nedsette et Udvalg, eller maaskee hele Thinget constituerer sig som Comitee, — Sagen har, troer jeg, serøvrigt været drøftet nok, den blev samvittighedsfuldt drøftet af det Udvalg, der blev nedsat i forrige Rigsdag, af hvilket

jeg selv var Medlem, og hvoraf der er endnu et Par Medlemmer tilstede her i Salen, der vel have Materiale endnu, idetmindste har jeg det, om de ikke have det — skal jeg tillade mig at fremsætte klart og tydeligt for det ærede Things Medlemmer, at der Intet er tilbage at ønske uden fuldstændig Frihed. Vel kan der være nogle private Interesser, hvorom der kan blive Tale, men lad Regjeringen gjøre med dem, som den gjorde med det privilegerede Hartkorn, lad den betale, lad den kjøbe dem ud, der er ingen anden Udvei; men Islænderne bør have frie Hænder, der bør indrømmes dem Ret til fri Virksomhed, thi ellers gaae de reent tilbage, de gaae reent tilbage, gaae aldeles istaa, det er min Mening om det. Forresten skal jeg ikke videre indlade mig paa alt det, som den ærede Taler fremsatte. Jeg troer, at han staaer i en saadan Modsigelse med sig selv, at det er aldeles overflødig og upassende i dette Øieblik at indlade mig paa videre Detail, da Forespørgselen indskrænker sig til noget ganske Andet, nemlig om Regjeringen agter i denne Sessjon at fremkomme med et Forslag betræffende Islands Skibsfart og Handel, og jeg haaber, at vi i Løbet af saa Dage see et saadant fremlagt fra Regjeringen.

Formanden: Der maa vistnok være en Grundse for saadanne Interpellationer, og det kan neppe være rigtigt, saaledes som Tilfældet synes at være ved denne Leilighed, at man derunder discuterer vidtløftigt den hele islandske Handel og Skibsfart. Jeg troer derfor, at denne Forespørgsel nu maatte kunne anses tilstrækkelig fyldestgjort ved hvad der allerede er yttret; men inden jeg erklærer Interpellationen sluttet, vil jeg dog give den ærede 8de Landsthingsmand for 2den Kreds Ordet, for at gjøre en — som det forekommer mig, at hans Begjæring om Ordet i Anledning af hvad der blev yttret til ham tydede paa — personlig Bemærkning.

B. Christensen: Ja, jeg skal ogsaa indskrænke mig til den korte Bemærkning, at, naar den ærede Indenrigsminister forsiktrer, at han ikke paa en Anmodning, som til Exempel den, han fik fra mig, vil gjøre et Skridt mere eller mindre for Sagens Fremme, end